

NTFR 2021/3072

Omzetbelasting

Geen verlaagd tarief voor online sportplatform wegens ontbreken van een fysieke accommodatie*Rechtbank Den Haag 29 juni 2021, 20/5038**ECLI:NL:RBDHA:2021:9235**Belastingjaar/tijdvak: 2019**Wetsartikelen: Art. 9, Wet OB 1968; Art. T1.b3, Wet OB 1968***Samenvatting**

Belanghebbende geeft sporters tegen vergoeding de gelegenheid om via een zogenoemd virtueel platform (het sportplatform) gebruik te maken van workout- en instructievideo's. Het sportplatform biedt verder toegang tot blogs en video's met recepten en tips voor een gezonde levensstijl. De sporters sluiten een abonnement af bij belanghebbende. Voor de abonnees wordt een op maat gemaakt sportschema opgesteld. De abonnees volgen het programma online en verrichten de trainingen thuis of op een andere door hen gekozen locatie. Belanghebbende beschikt niet over een sportaccommodatie waar de abonnees gebruik van kunnen maken. In geschil is of op de prestaties van eiseres het verlaagde tarief van toepassing is. De rechtbank oordeelt dat het normale tarief van toepassing is. Het verlaagde tarief is uitsluitend van toepassing wanneer door de ondernemer daadwerkelijk een fysieke accommodatie beschikbaar wordt gesteld. Vast staat dat daarvan geen sprake is bij de door belanghebbende aangeboden online diensten. Op die diensten is het verlaagde tarief dus niet van toepassing. (Beroep ongegrond.)

COMMENTAAR**MOLENAAR¹**

Sporten is goed voor een mens en daarom valt 'het gelegenheid geven tot sportbeoefening' onder het verlaagde btw-tarief (post b.3 van tabel I bij de Wet OB 1968). Maar helaas is er wel een beperking aangebracht, want volgens de Btw-richtlijn, bijlage III, post 13 moet het gaan om 'het recht gebruik te maken van een sportaccommodatie'. En de Hoge Raad heeft op 10 augustus 2007, nr. 43.169, NTFR 2007/1513 (wandelvierdaagse) en 2 december 2011, nr. 10/02778, NTFR 2011/2863 (zeil- en surflessen) beslist dat de Nederlandse bepaling overeenkomstig de EU-richtlijn moet worden uitgelegd. Kortom, er is een sportaccommodatie nodig om het verlaagde btw-tarief te kunnen toepassen.

Het is duidelijk dat een online sportplatform niet aan deze voorwaarde voldoet. De eigenaar vindt dat ouderwets en stelt dat de wetgeving is opgesteld voordat de digitalisering op-

kwam. Daar heeft hij gelijk in, maar hij kan daarmee helaas de wet niet uitbreiden; dat zal de wetgever zelf moeten doen, of in dit geval de Europese Unie. Net als jarenlang bij fysieke boeken, waarop het verlaagde btw-tarief van toepassing is, terwijl dat voor e-books vreemd genoeg niet zo was, terwijl er hetzelfde in staat. Na lang wachten (en klagen) werd dit in 2020 eindelijk gelijkgetrokken, maar dat moest wel met een wetswijziging.

De eigenaar van het online sportplatform stelde ook nog dat gelijke behandeling moest worden toegepast met de tijdelijke goedkeuring voor fysieke sportaccommodaties, die tijdens de Covid-lockdowns moesten sluiten en als alternatief online sportlessen gingen aanbieden. Dat lijkt mij een sterk punt, maar de rechtbank ziet de gelijkenis toch niet, omdat die aanbieders normaliter het sporten wel in een fysieke accommodatie mogelijk maken en het online sporten voor hen slechts tijdelijk was.

Ik kan me voorstellen dat de afwijzing onbevredigend is voor de eigenaar van dit online sportplatform. Maar soms heeft het recht geen eerlijke uitwerking, omdat we het moeten doen met hetgeen in wet- en regelgeving daadwerkelijk is opgeschreven. Daar moet je binnen vallen; het is onvoldoende om in de geest ervan te handelen. Deze rechtszekerheid gaat echter wel wringen als de regels niet met hun tijd meegaan.

Brondocumenten

- [Rechtbank Den Haag 29 juni 2021, nr. 20/5038](#)

¹ Dr. D. Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en onderzoeker bij de vakgroep Fiscaal recht van de Erasmus Universiteit Rotterdam.